DINTR-O PRIVIRE

(din volumul Vântul schimbării, — The Winds of Change, 1988)

Elaine Metro aştepta cu un calm remarcabil. Se împlineau aproape doi ani de când lucra ca ghid turistic, şi arta de a ţine în mână bărbaţi, femei şi copii de pe o duzină de lumi diferite (nemaipunând la socoteală Pământul însuşi), de a le asigura mulţumirea şi siguranţa, răspunzându-le la întrebări şi acţionând instantaneu în faţa unor situaţii neaşteptate, aduce după sine, inevitabil, calmul.

Pentru a fi mai exacţi, fie calmul, fie colapsul nervos, dar Elaine nu se prăbuşise niciodată. Nici nu se aştepta s-o facă.

În consecinţă, stătea locului şi-şi exersa răbdarea, aşa cum proceda adesea, pe deplin conştientă de tot ceea ce o înconjura. Data calendarului sclipea — 5 februarie 2076 -, anunţând-o că trecuseră şase zile de când împlinise douăzeci şi patru de ani.

Oglinda de alături reflecta chipul tinerei — sau ar fi făcut-o, dacă ea s-ar fi aplecat puţin în lateral -, înconjurându-l cu o plăcută strălucire aurie. Aceasta masca paloarea naturală a pielii lui Elaine, conferindu-le ochilor albaştri iluzia unui căprui deschis, iar părului castaniu aparenţa unei nuanţe de blond. "Destul de flatant, pe ansamblu", s-a gândit ea.

Videoştirile pâlpâiau ocazional. Nu se părea că pe Orbită se petrecuse ceva vital. A paisprezecea colonie se găsea în plină construcţie, însă evenimentul nu era câtuşi de puţin extraordinar.

În Africa, jos pe Pământ, se anunţa o secetă, dar nici asta nu reprezenta mare lucru. O lume lipsită de capacitatea de a-şi controla climatul. Ce primitivi

Totuşi, Pământul era uriaş! ...Cât un milion de lumi reale turtite laolaltă.

Cu toate acestea, deţinea foarte puţin spaţiu disponibil. Până şi Gamma (unde se născuse şi unde trăia Elaine) se găsea la limita suprapopulaţie!. Cincisprezece mii de oameni şi...

Uşa s-a deschis şi şi-a făcut apariţia Janos Tesslen. Bărbatul era Preşedintele Adunării şi tânăra îl considera foarte bun. Cel

puţin, ea îl votase.

— Bună, Elaine, a rostit el. M-ai aşteptat mult?

— Conform ceasului, paisprezece minute, domnule.

Janos a chicotit scurt. Era un individ voinic, cu ochi ce zâmbeau, uneori, chiar când buzele n-o făceau. Părul grizonat era tuns scurt, milităreşte, destul de demodat, făcându-l să arate mai bătrân decât cei probabil cincizeci de ani pe care-i avea.

— Îndrăzneşte, Elaine, i s-a adresat, la loc.

Femeia s-a aşezat, acceptând cu naturaleţe folosirea prenumelui, deşi nu mai discutase niciodată cu preşedintele. Într-o lume ca Gamma, unde aproape toţi se cunoşteau intre ei, de ce n-ar fi făcut-o?

Janos s-a instalat pe scaunul rotativ din biroul său mare, mai spaţios decât oricare altă încăpere personală văzută de Elaine, şi a vorbit:

— Mi se pare interesant că mi-ai spus că ai aşteptat paisprezece minute. N-ar fi fost mai simplu să zici că n-ai aşteptat prea mult?

— Eu cred, a replicat Elaine, că precizia amănuntelor poate avea importanţa ei.

— Foarte bine. Mă bucur că gândeşti aşa, fiindcă de asta am nevoie de tine. ...Bunicii tăi au venit de pe Pământ, din zona Statelor Unite, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Bănuiesc că nu ţi-ai uitat originea americană, nu?

— Am studiat istoria Pământului la colegiu. O includea şi pe cea a Americii... Totuşi, mă consider o gammană.

— Da, sigur că da. Ca noi toţi, de altfel. Tu, însă, eşti o gammană aparte, întrucât ne vei salva...

— N-am înţeles..., s-a încruntat tânăra.

— Deocamdată nu contează. Am anticipat puţin lucrurile. Fiind de origine americană, ştii, desigur, că Statele Unite au fost întemeiate în 1776.

— Da. Anul acesta îşi serbează tricentenarul.

— Ştii, de asemenea, că Statele Unite au fost alcătuite, iniţial, din treisprezece state individuale. Actualmente, în Orbita Lunară există treisprezece lumi în stare de funcţionare. Opt dintre ele se găsesc aici, în poziţia L5, urmând Luna, iar cinci în poziţia L4, în faţa Lunii.

— Cunosc toate acestea, domnule. A paisprezecea lume se construieşte în L4.

— Pe moment, s-o ignorăm. Construcţia Lumii Orbitale nu a fost accelerată, iar a celei în lucru acum, Xi, este încetinită, astfel că în decursul anului 2076 vor exista treisprezece Lumi Orbitale, iar nu paisprezece ori douăsprezece. Înţelegi de ce anume?

— Din superstiţie? a întrebat sec Elaine.

— Ironia ta este muşcătoare, domnişoară, totuşi eu nu sângerez. Problema nu este legată de superstiţie. Mai degrabă e o încercare de exploatare a sentimentelor. Statele Unite reprezintă cea mai importantă regiune autonomă a Federaţiei Pământ, iar dacă o să voteze cândva pentru stabilirea unei federaţii independente a Lumilor Orbitale, anul acesta este cel ideal. N-ar putea rezista combinaţiei dintre tricentenar şi numărul treisprezece, nu crezi?

— Sunt de acord că reprezintă un stimul.

— Pentru noi, independenţa ar fi extrem de folositoare. Federaţia Pământ este o forţă conservatoare ce ne limitează expansiunea. Dacă nu vor mai fi legate de planetă, Lumile Orbitale vor reuşi să-şi completeze în mod eficient şi reciproc sistemele economice. Vom izbuti să depăşim frustranta limitare la orbita Lunii, îndreptându-ne către centura asteroizilor, unde am putea deveni o forţă majoră în istoria umanităţii. Eşti de acord?

— Aşa se pare că gândesc cei care ştiu...

— Din nefericire, pe Pământ există forţe puternice care se împotrivesc independenţei. În plus, deşi aproape toţi locuitorii Lumilor Orbitale îşi manifestă adeziunea pentru independenţă, nu toţi doresc uniunea. ...Tu ce crezi despre ceilalţi orbitali, Elaine? În munca ta, îi întâlneşti în mod constant.

— Oamenii rămân oameni, domnule, a răspuns tânăra. Totuşi, ceilalţi orbitali au obiceiuri diferite, pe care le găsesc... neatrăgătoare, uneori.

— Exact. La fel cum ei ne găsesc... neatrăgători. De aceea, pentru a evita uniunea, mulţi dintre ei sunt dispuşi să refuze independenţa. Elaine, depinde numai de tine ca să obţinem uniunea.

.Afirmaţia se repetă", a gândit în sinea ei femeia.

— Ce legătură am eu cu asta? a întrebat apoi cu glas tare.

— Fii atentă, a rostit Janos cu blândeţe, şi-ţi voi explica. Pământenii care se opun independenţei se bizuie pe ostilitatea dintre Lumile Orbitale şi se străduie din răsputeri s-o amplifice. Ce s-ar întâmpla dacă aici, unde se află sediul celei mai puternice mişcări pro-unioniste de pe Orbită, ar avea loc un sabotaj? Ce s-ar întâmpla dacă ar fi un sabotaj serios, ce ar putea fi pus pe seama unei anumite Lumi Orbitale? Sentimentele anti-unionale se vor accentua şi probabilitatea independenţei ar fi extrem de redusă anul acesta. Iar după aceea, lipsind sprijinul fascinant al anului 76, este posibil să nu mai apară multă vreme...

— Aşadar, trebuie să luăm măsuri împotriva sabotajelor.

— Exact! Asta şi facem. Aici este punctul în care intervii tu. Pe Gamma urmează să sosească cinci oameni. Aparent, turişti obişnuiţi. Bineînţeles, numărul turiştilor care vin este mult mai mare, însă pe noi ne interesează aceştia cinci, care provin de pe cinci Lumi Orbitale diferite. Unul dintre agenţii noştri pământeni -ştii, avem nişte...

— Toată lumea este la curent cu asta. Bănuiesc că Pământul o ştie cel mai bine.

Janos şi-a lăsat capul pe spate, parcă pentru a se concentra mai bine asupra tinerei, apoi a vorbit:

— Îmi place stilul afirmaţiilor tale. ...Unul dintre agenţii noştri ne-a transmis un mesaj, din păcate foarte distorsionat. Spre Gamma se îndreaptă un pământean, un expert sabotor deghizat în orbital. Mesajul ar fi trebuit să ne spună în ce anume constă deghizarea, dar aceea a fost partea distorsionată.

— Bănuiesc că nu poţi lua legătura cu agentul, fiindcă a murit.

— Din păcate, aşa este. Ne-am străduit din răsputeri să interpretăm mesajul, dar ceea ce am obţinut se poate aplica în aceeaşi măsură la cinci persoane, dintre care cel puţin patru sunt orbitali cu siguranţă respectabili, iar unul este un pământean deghizat

— Refuză-le intrarea la toţi cinci, domnule! Sau lasă-i să vină, arestează-i şi cercetează-i cu atenţie.

— Dacă am proceda în felul ăsta, am ofensa respectivele Lumi Orbitale şi am risca să obţinem exact rezultatul dorit de sabotor.

— Odată identificat pământeanul, acţiunile respective vor fi

pe deplin justificate.

— *Daca* vom fi crezuţi... În plus, mesajul a fost suficient de neclar pentru a lăsa posibilitatea distinctă ca nici unul dintre cei cinci să nu fie un sabotor... ca toţi să fie turişti nevinovaţi.

— Bine, şi atunci ce vrei să fac eu, Janos?

Preşedintele s-a lăsat cu toată greutatea pe spătarul scaunului şi, pentru o clipă, ochii săi şireţi au apreciat din nou calităţile femeii.

— În calitate de ghid, a spus el, eşti obişnuită să lucrezi atât cu orbitalii, cât şi cu pământenii. În plus, fişa ta personală afirmă că eşti extrem de inteligentă. Voi avea grijă ca acei cinci turişti să-ţi fie atribuiţi pentru un tur oficial al Gammei. Ei nu-l pot refuza fără să fie nepoliticoşi, iar nepoliteţea ne-ar oferi ocazia arestării. Te vei găsi în prezenţa lor vreme de câteva ore. Nu trebuie decât să ne spui care este impostorul, sau că nu există nici un impostor.

— Nu văd cum aş putea s-o fac, a clătinat din cap Elaine. Individul respectiv trebuie să se fi antrenat în mod special pentru misiunea asta.

— Fără îndoială. Bănuiesc că a vizitat Lumea Orbitală al cărei cetăţean se pretinde a fi şi că vorbeşte, arată şi se comportă corespunzător... că are actele în regulă şi tot tacâmul...

— Şi atunci?

— Ştii foarte bine că nimic nu poate fi imitat perfect. Găseşte imperfecţiunea. Tu ai fost pe toate celelalte lumi. Îi cunoşti pe orbitali.

— Nu cred că pot...

— Dacă dai greş, a întrerupt-o Janos, vom fi nevoiţi să recurgem la metode mai grosolane, riscând să ofensăm celelalte lumi. Sau să nu facem nimic, dacă tu ne spui că nu există un impostor, ori să acţionăm în mod inutil, dacă greşeşti în identificarea lui, şi atunci cine ştie ce dezastre poate provoca sabotajul... pe lângă eşecul uniunii. Aşadar, trebuie să reuşeşti.

Tânăra a strâns puternic din buze şi a întrebat:

— Când începe acţiunea?

— Indivizii vor sosi mâine. Vor debarca la Docul Doi, de cealaltă parte a lumii.

Degetul cel mare i s-a ridicat în sus, făcând gestul aproape inevitabil, iar ochii lui Elaine s-au înălţat pentru o clipă, într-un răspuns tot atât de automat.

La urma urmelor, era perfect natural. Precum toate Lumile Orbitale, Gamma era o structură în formă de covrig, un tor. În cazul Gammei, torul cav în care locuiau oamenii avea un diametru de peste trei kilometri. Puteai merge cam nouă kilometri şi jumătate de-a lungul curbei torului pentru a ajunge în punctul diametral opus al lumii, sau puteai scurta drumul, alegând una dintre cele trei spiţe ce legau părţile opuse ale staţiei orbitale.

Elaine îşi amintea că, odinioară, un pământean râsese de obiceiul orbitalilor de a denumi partea opusă a torului "cealaltă parte a lumii". Dar de ce nu? Gamma era înconjurată de spaţiu, exact ca Pământul.

Janos i-a întrerupt gândurile:

— Trebuie s-o faci, Elaine...

— Voi încerca, domnule.

— Şi nu trebuie să dai greş!

2

Apartamentul de două camere al tinerei se găsea în Sectorul Trei şi avea marele avantaj de a fi situat în vecinătatea Centrului Artistic. (În adolescenţă, Elaine visase să devină actriţă, dar nu avusese dicţia corespunzătoare. Cu toate acestea, continua să-i facă plăcere să se cufunde în atmosfera scenei.)

Acum, pregătindu-se pentru urcarea spre Docul Doi, tânăra îşi dorea cu toată sinceritatea să fi avut o voce mai bună şi ceva mai mult talent, pentru ca să nu fie un ghid pus în faţa unei sarcini imposibile.

Era îmbrăcată elegant. Uniforma i se potrivea ca turnată, lăsând impresia eficienţei, ca întotdeauna. În acelaşi timp, Elaine se străduia să pară cu totul detaşată. Se gândise că dacă urma să se arate prea curioasă, ori prea atotştiutoare faţă de cei cinci turişti, n-avea, probabil, să afle nimic. Dimpotrivă, un interes exagerat din partea ei putea fi considerat drept periculos de către un individ hotărât. Cineva pregătit să saboteze o lume n-avea să fie oprit de mila pentru o fată.

Ieşind afară, a ridicat ochii. În interiorul torului exista suficient spaţiu pentru a permite construirea unei clădiri cu patruzeci de etaje, însă nu se acceptau mâi mult de douăzeci de

etaje, iar media se limita la zece niveluri. Jumătatea superioară a torului trebuia să rămână liberă, pentru a oferi senzaţia de imensitate, permiţând totodată pătrunderea razelor soarelui.

Obloanele de deasupra continuau să se deschidă cu o viteză corespunzătoare primelor ore ale dimineţii. Oglinda cea mare, aflată pe aceeaşi orbită cu Gamma, reflecta spre interior lumina soarelui care, reflectată la rândul ei de alte oglinzi mai mici, ajungea până în tor. Razele scăldau nivelurile inferioare ale clădirilor, menţinând temperaturile din interiorul uriaşului covrig în limite confortabile.

Elaine nu fusese niciodată pe Pământ, dar citise destul de multe despre acesta; uneori, climatul stabil din Gamma o făcea să tânjească măcar după o mostră din ambientalul haotic al planetei, dar mai ales după zăpadă, unul dintre acele lucruri pe care nu şi le putea imagina precis. Ploaia aducea cu un duş, ceaţa cu aburii, gerul şi arşiţa cu deschiderea robinetelor corespunzătoare din saună. ...Dar cum era zăpada?

La asta se gândea, îndreptându-se către ascensorul Trei şi aşezându-se la coadă. Nu a avut mult de aşteptat, deoarece izbutise să evite ora de vârf a schimbării turelor.

Ascensorul a purtat-o în sus, prin spiţă, ducând-o printr-un kilometru şi jumătate de gravitaţie tot mai slabă. Giraţia rapidă a torului, o rotaţie la fiecare două minute, producea efectul centrifugal care menţinea apăsarea oamenilor şi obiectelor pe interiorul covrigului cu o forţă egală cu gravitaţia terestră. Oriunde te-ai fi găsit, suprafaţa exterioară a torului reprezenta "jos", iar butucul din gaura centrală era "sus". Bineînţeles, cealaltă parte a Lumii, dincolo de butuc, era, de asemenea, "sus".

Urcând cu liftul, viteza de rotaţie în jurul axei torului se reducea, ca şi efectul centrifugal. Elaine avea mai puţin de jumătate din greutatea ei normală când a trecut pe lângă zona spitalului, unde gravitaţia scăzută era utilă în tratarea pacienţilor cardiaci, a celor cu probleme respiratorii sau a altor cazuri similare.

Tinerei ii plăcea senzaţia respectivă. În anii colegiului, îşi câştigase banii de buzunar lucrând ca ajutor de infirmieră şi cunoştea perfect gravitaţia redusă.

În cele din urmă, ascensorul a ajuns la butucul cel mare şi sferic din centrul torului, a cărui mişcare era permanent

controlată de calculatorul principal pentru ca lifturile să nu se ciocnească între ele pe când convergeau spre butuc, într-o alternare perfectă. În mijloc, efectul centrifugal era aproape nul şi, pentru cele câteva minute necesare traversării lui, Elaine s-a simţit lipsită de greutate. Aici se afla staţia energetică a Gammei, obiectivul (s-a gândit ea, încruntându-se) cel mai probabil al unui sabotaj.

Ascensorul a trecut prin butuc şi şi-a continuat drumul prin spiţa ce făcea legătura cu cealaltă parte a lumii. Efectul centrifugal a revenit treptat şi lui Elaine a început să i se pară că atârnă cu capul în jos. Cu uşurinţa deprinsă în urma unei practici îndelungate, s-a răsucit invers, aşa cum au făcut, unul câte unul, şi ceilalţi pasageri ai liftului. Acum toţi stăteau pe ceea ce, cu numai câteva minute în urmă, fusese plafonul cabinei.

Impresia era de coborâre şi de sporire a atracţiei gravitaţionale. Iar când aceasta a atins maximul şi tânăra s-a simţit (cu un uşor regret) la fel de grea ca de obicei, ascensorul ajunsese pe partea cealaltă. Uşa s-a deschis şi Elaine a păşit afară. Acum, această regiune a Gammei (ridicase pentru o clipă ochii) devenise locul unde trăia ea.

3

Elaine întârziase, ceea ce avea să işte neplăceri. Ceilalţi trei ghizi, doi bărbaţi şi o femeie, sosiseră deja şi se aflau strânşi în jurul graficului zilnic.

Femeia, Mikki Burdot, a zărit-o prima şi a rostit pe un ton mai degrabă iritat:

— Ia uite cine a venit!

— Normal, a înălţat Elaine din sprâncene. Aici lucrez.

— N-aş fi zis, a rânjit Mikki.

S-a apropiat de ea, mergând pe pantofii cu tălpi din plută care adăugau cinci centimetri staturii ei mignone. Şi-a împins pe ceafă şapca regulamentară. Gestul putea fi descris drept un tic nervos, dar i-a dezvăluit părul bogat de culoarea mahonului.

— Ai cinci turişti, a continuat ea. Exact cinci. Ţi se pare o muncă grea?

Elaine s-a întins spre copiile fişelor de lucru.

— Cinci? Doar atât?

— Cinci! Eu am paisprezece. Hannes are zece şi Robaire

doisprezece. Împărţire corectă? Nu cred!

— Poate că nu sunt mulţumiţi de munca mea, a încercat Elaine o explicaţie, şi au început să mă descarce de atribuţii.

— Deci or să te dea afară? a zâmbit Robaire. — Când zâmbea, tânărul făcea gropiţe în obraji, şi de aceea surâdea des. — Exact ce spuneam. Atunci vei rămâne fără bani, fără slujbă, şi va trebui să te măriţi cu mine. Este?

— Nu te-am uitat, Robaire, a replicat Elaine. Nu te uit nici o clipă! În clipa când o să rămân fără bani... N-aţi discutat, totuşi, cu Benjo Strammer? El se ocupă cu graficele de lucru.

— Am vorbit chiar eu cu el, a pufnit Mikki, şi mi-a zis c-aşa stau lucrurile. Moşu...

Ultimul cuvânt s-a pierdut într-un mormăit.

— Bine, a încuviinţat Elaine, la să vedem... Robaire, cei doisprezece turişti ai tăi sunt majoritatea de pe Alfa, ceea ce înseamnă că vor fi interesaţi de bazele noastre sportive, iar asta-i specialitatea ta, nu? Hannes, ai tăi vin de pe Mu, care sunt cu toţii prima generaţie, probabil speriaţi de lucrurile noi, şi ştim cu toţii ce tătic bun eşti tu...

— "Tătic" este al doilea prenume al meu, a rostit Hannes, încrucişându-şi braţele peste pieptul destul de îngust.

— Iar tu, Mikki... grupul tău e de pe Zeta, şi majoritatea zetanilor ne urăsc al naibii, aşa că au nevoie de cineva care să pară micuţă, neajutorată şi drăgălaşă. Pe tine nu te poate urî nimeni.

— Ba da, femeile, a spus Mikki înmuindu-se.

— Într-un fel, ai dreptate, şi totuşi, majoritatea celor din grupul tău sunt bărbaţi. Corect? Cât despre mine, eu am cinci de pe cinci lumi diferite. Fiecare va fi interesat de altceva şi bănuiesc că toţi sunt VIP-uri, care doresc tratament special şi vor fi imposibil de satisfăcut. — Elaine a lăsat o expresie posacă să i se aştearnă pe chip — Dacă vrea cineva să facem schimb...

— Eu nu! a răspuns imediat Hannes. Micuţii mei muani au nevoie de mine...

— Iar alfanii mei, a continuat Robaire, trebuie să aibă pe cineva care să poată deosebi un teren de fotbal de un traseu pentru golf.

— Eu n-am zis nici o clipă că vreau să fac schimb cu cineva, a adăugat Mikki. Vreau doar să se încerce o distribuţie mai egală turiştilor.

Elaine a încuviinţat din cap şi a intrat în biroul ei, în care nu avea loc decât o măsuţă. Acum, se mai înghesuise acolo şi Benjo Strammer. Bărbatul o aştepta. Avea părul ondulat şi alb sclipitor; a privit-o întrebător, cu ochii cuibăriţi într-un păienjeniş de riduri.

— Te-ai descurcat foarte bine, a comentat el.

— Înţeleg că ai tras cu urechea.

— Am fost nevoit. Eram puţin neliniştit. Lista aceea mi-a venit de sus. N-am pregătit-o eu.

— Atunci, trebuie s-o luăm ca atare. Asta-i viaţa...

— Dar de ce?

— Ce anume?

— De ce au făcut lista în locul meu?

— Nu ţi-au spus?

Benjo a clătinat din cap.

— Nici un cuvânt.

— Atunci înseamnă că nu voiau să ştii despre ce-i vorba.

— Perfect, dar tu ştii?

— Dacă ei consideră că nu trebuie să ştii despre ce-i vorba, atunci nici măcar n-ar trebui să pui o asemenea întrebare. Orice ar fi, nu va fi simplu. Nava a sosit?

— Acum face joncţiunea.

— Perfect! Poţi aranja ca turiştii mei să fie separaţi, fără să bată la ochi, şi să fie aduşi primii? Ar fi bine să-i văd înainte de a-mi face un plan de acţiune. Ştii, probabil că-i adevărat ceea ce le-am spus celorlalţi. Bănuiesc că sunt VIP-uri, şi nu vreau s-o dau în bară...

Bărbatul părea posomorât.

— Elaine, ar fi mai bine să mă ţii la curent cu ce se întâmplă. Dacă nu ştiu despre ce-i vorba, n-o să fie vina mea dacă o să greşesc.

— Benjo, dacă ar fi după mine, nu ţi-aş ascunde nimic. Crede-mă, n-aş dori să mă ocup de grupul ăsta, indiferent ce ar fi cu el. Îl vrei tu?

— Ai fost nominalizată special pentru ei, nu? E grupul tău. Iar dacă vrei să-i primeşti, fă-o mai bine în biroul meu. Ăsta nu-i destul de mare. În ceea ce mă priveşte, imediat după ce vor veni, o să mă duc să dau un ocol Lumii.

Ocolul Lumii era unul dintre exerciţiile fizice practicate de Benjo la răstimpuri. Afirma că-l menţinea în formă. Elaine a

aruncat o privire scurtă spre propriul ei abdomen plat şi s-a întrebat dacă se mai putea bizui multă vreme pe Mama Natură.

4

Elaine stătea pe colţul mesei lui Benjo — cel dinspre uşă -, cu braţele încrucişate peste piept şi legănându-şi un picior. Cu o noapte înainte, refuzase cu fermitate să se gândească la problemă, simţind (pe bună dreptate, era sigură de asta) că, dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi izbutit să se odihnească şi astăzi ar fi fost pe jumătate ameţită de nesomn.

Acum, însă, nu mai avea nici o scuză pentru amânare.

Problema: cinci persoane, fiecare din altă Lume. Una dintre ele putea fi (doar *putea* fi) un pământean ce se dădea drept orbital. Presupunând că pământeanul era un expert, exista vreo modalitate prin care să se trădeze? în Lumile Orbitale exista ceva la care, chiar exersând, el nu se putea adapta?

Din nefericire, s-a gândit Elaine nemulţumită, Lumile Orbitale reproduseseră în mod deliberat condiţiile terestre. Toate se roteau cu viteza necesară producerii în tor a unei gravitaţii tip Pământ. Din acest punct de vedere, orice pământean s-ar fi simţit de-a dreptul acasă.

Desigur, atunci când urcai prin spiţe, gravitaţia scădea, iar un planetar n-ar fi putut evita mişcările stângace. Din păcate, prea puţini orbitali petreceau perioade îndelungate în spiţe, şi ca atare majoritatea manifestau aceleaşi nesiguranţe.

Atmosfera tipică unei Lumi Orbitale avea aceeaşi presiune a oxigenului ca atmosfera terestră, cu o proporţie mult redusă a azotului, astfel încât valoarea densităţii era de două ori mai redusă. Amănuntul era, totuşi, lipsit de importanţă. Pământenii se adaptau aproape instantaneu. La urma urmelor, de ce n-ar fi făcut-o? Pe piscurile muntoase ale planetei existau condiţii atmosferice şi mai păcătoase — presiuni inferioare şi oxigen mai rarefiat.

Prin comparaţie cu Pământul, Lumile Orbitale erau mult mai mici, dar acesta era un amănunt prea puţin important. Panorama nu avea aceeaşi întindere ca pe planetă, iar efectul de orizont diferea în mare măsură, totuşi cu siguranţă că orice pământean se putea acomoda cu uşurinţă. În mod cert, impostorul, dacă exista, locuise suficient timp pe o Lume

Orbitală pentru a se obişnui cu particularităţile amintite.

De acord, era posibil să nu se poată descurca prin Gamma, decât în cazul când mai trecuse pe aici. Însă nici locuitorii altor Lumi Orbitale nu s-ar fi simţit în largul lor prin Gamma. Sau, dacă impostorul petrecuse o vreme aici, se putea să cunoască *prea multe* lucruri. Nu, ar fi fost imposibil să ghicească ce anume citise un orbital oarecare despre lumea ei, înainte de a veni în excursie. Putea fi o documentare absolut firească.

Atunci, ce se putea spune despre Lumile din care proveneau turiştii? Locuitorii unei anumite colonii spaţiale vorbeau într-un fel aparte şi se caracterizau prin atitudini sociale şi individuale specifice. Un pământean le-ar fi putut imita în mod perfect, sau era de aşteptat ca el să se trădeze, indiferent cât ar fi exersat?

Elaine a tras mai aproape fişele, studiind amănuntele dinăuntru.

Cinci Lumi. În ordinea înfiinţării lor: Delta, Epsilon, Tetha, Iota şi Kappa. Datorită ocupaţiei ei, tânăra le vizitase pe toate şi citise mult despre ele. Nu-i poţi înţelege pe turişti dacă nu cunoşti societatea care i-a modelat, iar un ghid trebuie neapărat să-i înţeleagă pe turişti.

Delta era o Lume destul de mohorâtă, populată de oameni împovăraţi de muncă, ce vorbeau o limbă cântată şi-şi păstrau accentul şi atunci când discutau în dialectul gamman. În general, erau indivizi voinici şi blonzi, dar aceasta reprezenta numai o tendinţă generală. În toate lumile existau oameni înalţi şi scunzi, blonzi şi bruneţi. Nu-i puteai judeca după aspectul fizic.

Epsilon era cea mai populată dintre Lumi, având, în general, locuitori mici de statură şi un procentaj de descendenţi ai est-asiaticilor pământeni, superior altor colonii orbitale.

Cinci dintre cele şase secţiuni ale Tethei erau consacrate agriculturii, iar nu trei secţiuni, aşa cum se obişnuia în celelalte părţi. Tetha era singura Lume Orbitală ce preferase creşterea extensivă a vitelor, în locul cirezilor mici. Întâmplător, dintre cele cinci simfonii compuse de muzicienii orbitali, care intraseră în repertoriul curent al orchestrelor pământene, trei aparţineau tethanilor.

Elaine a căzut puţin pe gânduri. Nu, nu putea generaliza, considerând că tethanii erau persoane cu aptitudini muzicale. Nouăzeci şi cinci la sută dintre ei puteau fi analfabeţi din punct

de vedere muzical, iar dacă printre aceştia se număra şi tethanul sosit acum, asta n-ar fi dovedit absolut nimic.

Iota era marele exportator energetic orbital. Toate Lumile se bazau pe Soare, ca sursă principală de energie. Fiecare Lume avea o staţie energetică considerabilă, mult mai mare decât colonia însăşi, care absorbea lumina astrului şi o convertea în microunde; o parte din acestea se îndreptau către butucul Lumii respective, iar restul, dacă exista un surplus, era expediat Pământului. Iota deţinea cea mai mare staţie convertoare şi dispunea de echipamentele cele mai bune pentru transmiterea microundelor către planetă. Ca atare, era lesne de înţeles că, dintre Lumile Orbitale, Pământul se preocupa cel mai mult de Iota.

În aceiaşi timp, asta însemna că Iota reprezenta o Lume cu orientare pro-planetară, fiind puţin interesată de independenţă şi uniune. Prin urmare, nu cumva iotanii ar fi fost cei mai dispuşi să coopereze cu un sabotor pământean? Sau invers, nu cumva sabotorul pământean ar fi evitat să se deghizeze în iotan, care era orbitalul cel mai suspect?

"Cum pot răspunde la asemenea întrebări?' s-a gândit derutată femeia

Cât despre Kappa, cu accentul pus pe recreere şi viaţă culturală, ce mai putea spune? Era cea mai atractivă dintre toate Lumile pe care le vizitase. Însemna, oare, că trebuia să-l urmărească cu cea mai mare atenţie pe kappan, întrucât erau implicate propriile ei păreri subiective?

Cum putea deosebi un kappan de un pseudo-kappan? Sau un tethan de un pseudo-tethan? Sau pe oricare alt orbital de unul care-i imita pe cei din aceeaşi lume?

Din nefericire, Terra deţinea o varietate atât de mare de tipuri de populaţie, încât orice orbital ar fi fost imitat destul de uşor de unul sau altul dintre pământeni.

Mai exista, totuşi, un aspect... Sabotorul, indiferent cine ar fi fost el, se opunea independenţei şi uniunii Lumilor Orbitale. Oare avea să evite această trăsătură, etalând în mod ostentativ sentimente anti-pământene? Sau şi-ar fi dat seama că o astfel de atitudine ar fi fost suspectă în sine? Ori, presupunând că sabotorul nu ştia că era căutat (sau ştia?), problema nu avea să se ivească?

Ar fi fost mai prudent să încerce ceva mai subtil? Dacă

forţele pro-independenţă şi pro-uniune se bizuiau pe valorile emoţionale ale tricentenarului, ar fi putut îndrepta conversaţia în direcţia respectivă? Sabotorul s-ar fi dovedit tulburat la menţionarea anului 2076? Avea să manifeste sentimente anti-americane?

Pe de altă parte insă, nu era posibil să existe şi orbitali adevăraţi cu sentimente similare?

Elaine avea impresia că mintea i se învârtea în cercuri din ce în ce mai strânse, inutile. Ce anume putea folosi drept criteriu pentru a deosebi adevărul de mistificare? De fapt, exista vreun criteriu?

Cu toate acestea, Janos îi spusese: Nu trebuie să dai greş!

Era pe punctul de a ceda în faţa disperării, când Benjo a vârât capul pe uşă şi a anunţat-o:

— Ţi-au sosit turiştii. Sper c-o să fie bine... şi adio.

Tânăra s-a întrebat dacă acel rămas bun nu conţinea cumva o conotaţie extrem de sumbră. A adoptat o expresie cuvenită, în vreme ce turiştii intrau pe uşă, şi a încercat să-şi ordoneze gândurile.

5

Stăteau aliniaţi în faţa ei, iar Elaine le-a vorbit fără grabă şi, spera ea, cu pricepere:

— Numele meu este Elaine. Dacă preferaţi să-mi folosiţi numele de familie, acesta este Metro. Pe Gamma nu se întrebuinţează nici un fel de titluri şi se obişnuieşte utilizarea prenumelor, însă puteţi recurge la orice sistem de adresare pe care-l consideraţi convenabil.

Delţanul părea deja nemulţumit. Era un bărbat înalt şi lat în umeri. Înălţimea îi era sporită de o pălărie prostească, pe care nu şi-o scosese de pe cap, şi de bluza cenuşiu-ardezie, lungă până la jumătatea coapselor. Cizmele sale masive bocăneau când se deplasa, iar mâinile osoase, cu falange groase, erau uşor încleştate.

— Câţi ani ai? a întrebat-o el cu asprime, folosind totuşi un ton uşor cântat.

Din fişa lui, Elaine ştia că se numea Sando Sanssen, iar din cunoştinţele ei asupra obiceiurilor deltane, mai ştia că trebuia să i se adreseze cu numele de familie.

— Am douăzeci şi patru de ani, domnule Sanssen.

— La vârsta dumitale, cunoşti destule despre Lumea aceasta pentru ca să ne fii de folos?

Grosolănia lui era deltană sau exagera? Cu siguranţă, Elaine nu făcuse nimic pentru a merita un asemenea tratament.

— Sper că ştiu suficiente lucruri, a răspuns ea prompt şi surâzătoare. Deţin o experienţă destul de bogată în domeniul meu de activitate. Mai mult decât atât, cei din guvern îmi acordă o încredere deosebită, conştienţi fiind de faptul că voi avea grijă ca fiecare dintre dumneavoastră să vadă toate acele aspecte ale vieţii din Lumea noastră de care este interesat.

Ravon Jee Andor de pe Kappa i-a prins privirea. Era de statură mijlocie, avea părul extrem de atent coafat, mai blond decât ar fi trebuit să fie în mod natural (Elaine era sigură în această privinţă, întrucât contrasta cu ochii lui negri şi cu tenul smead), şi purta haine excesiv înzorzonate. Degaja un parfum uşor înţepător, pe care ea îl considera atractiv. (Toate acestea erau tipic kappane, dar nu excesiv kappane?)

Individul a intervenit în discuţie, pronunţând vocalele foarte deschis şi oarecum prelungit:

— Dacă în mod generos doreşti să ne satisfaci dorinţele, atunci cred că tu însăţi reprezinţi un aspect al vieţii gammane ce merită studiat cu atenţie.

Elaine era convinsă că fusese un compliment făcut după rafinata etichetă kappană. În consecinţă, a utilizat primele două nume ale bărbatului, aşa cum o cerea politeţea Lumii sale şi i-a răspuns:

— Sunt dezamăgită, Ravon Jee, că acest lucru este, deocamdată, imposibil. Poate că timpul ne va oferi o ocazie.

— Haide odată, fato! a mârâit Medjim Nebellan de pe Theta. Tenul ei, foarte închis la culoare (majoritatea thetanilor, dar nu toţi, erau negri), era încununat de cârlionţi suri, ţepeni, ascunşi în cea mai mare parte sub o pălărie cu bor larg, strânsă sub bărbie cu un elastic. Femeia avea veşminte viu colorate, în dungi late, şi rostogolea "r"-urile în fundul gâtului.

— Hai odată, şi nu-ţi mai pierde timpul răsfăţând gunoaie kappane!

Kappanul s-a înclinat sarcastic, fără să-şi piardă zâmbetul.

Elaine a tăcut pentru o clipă. Nu exista nici un motiv pentru ca sabotorul să nu fie o femeie, un negru, ori amândouă, iar

nerăbdarea de a porni pe traseu putea reprezenta foarte bine sentimentul primar şi imposibil de tăinuit al unui individ a cărui misiune era de a sabota o lume şi care ştia că orice întârziere poate fi periculoasă.

— Mi se pare o prostie să formezi un grup din membri aparţinând unor lumi diferite, a intervenit Yve Abdaraman de pe Iota, cealaltă femeie din grup, pe un ton atât de tărăgănat încât lăsa impresia că vorbeşte în somn.

Era destul de tânără, destul de micuţă şi destul de atrăgătoare cu pielea ei cafeniu-deschisă (probabil că ştia acest lucru, întrucât costumul ei alterna nuanţe diferite de maro).

— Dacă ne vom certa şi ne vom împunge tot mereu, excursia se va dovedi extrem de neplăcută...

— Eu sper să nu ne certăm şi împungem, Yve, a întrerupt-o Elaine (iotanii se adresau altor indivizi folosind prenumele, ca şi gammanii), şi de îndată ce mă anunţaţi ce anume doriţi să vizitaţi...

— Haide să-i dăm drumul, a spus cel de-al cincilea turist, Wu Ky-shee de pe Epsilon, şi o să-ţi explicăm pe drum, altfel nu facem decât să pierdem timpul. (Scund şi grăsuţ, acesta avea ochii mai piezişi decât ai est-asiaticilor obişnuiţi. Purta un veşmânt gen cămaşă, ce atingea aproape solul, şi vorbea cu un uşor sâsâit.)

"Un alt nerăbdător", s-a gândit Elaine.

— Atunci, a rostit ea cu glas tare, pentru că ne găsim într-una din secţiunile rezidenţiale, am putea să mergem pe străzi până la universitate. Acolo vom putea admira câteva mostre interesante ale arhitecturii gammane...

I-a îndrumat cu politeţe în afara încăperii, după care i-a ocolit şi a preluat conducerea, în tot acest timp mintea alergându-i zadarnic înainte şi înapoi. Toţi păreau susceptibili de a fi bănuiţi, totuşi nici unul nu ieşea în evidenţă.

Dacă ar fi existat ceva care să fie valabil pentru toate Lumile Orbitale, dar nu şi pentru Pământ, ceva atât de subtil şi omniprezent, încât un impostor pământean să nu fi reuşit să-şi ia cuvenitele măsuri de precauţie şi să se trădeze... Dar ce anume să fi fost această caracteristică? Mărimea? Altceva?

Trebuia să se concentreze asupra meseriei.

— Aceasta este clădirea centrală a Universităţii Gamma, construită acum patru ani, cu o iluzie a curburii îndeajuns de

pronunţată pentru ca să...

Vorbea mecanic, dar mintea ei, hoinărind în cu totul altă direcţie, prinse ideea referitoare la iluzia curburii şi continuă mai departe...

6

Trecuseră fără grabă pe lângă locuinţele secţiunii, fiecare având propriul stil arhitectonic şi pajiştea verde, toate împrejmuite de gărduleţe ornamentale din materiale uşoare, al căror rol, mai degrabă, era de a produce diferenţieri decât de a reprezenta bariere. În secţiunea aceasta nu se întâlneau blocurile de apartamente caracteristice celorlalte două secţiuni rezidenţiale.

— Ajungem la ecluza ce ne separă de sectorul agricol vecin, a explicat Elaine.

— Observ că ţineţi ecluzele deschise, a comentat Sanssen. Nu este o neglijenţă?

Pronunţia ultimului cuvânt fusese atât de ciudată, după criteriile gammane, încât ghida abia îl înţelese. (Perfect deltană, din câte îşi dădea ea seama.)

— Nu tocmai, i-a răspuns imediat. Totul este automat. Orice vibraţii asociate cu impactul unui meteorit sau cu o explozie internă, orice scăderi, cât de mici, ale presiunii atmosferice determină închiderea tuturor ecluzelor şi izolarea celor şase sectoare. Bineînţeles, ecluzele se închid pe durata nopţii, pentru a împiedica pătrunderea luminii din secţiunile agricole în zonele rezidenţiale.

— Ce se întâmplă, a întrebat Ravon Jee zâmbind, dacă meteoritul, sau alt factor accidental, afectează chiar dispozitivele de comandă ale ecluzelor?

— Probabilitatea este foarte redusă. În orice caz, situaţia n-ar fi dezastruoasă. Toate echipamentele vitale există în două seturi complete, aflate în locuri diferite, fiecare fiind capabil să asigure nevoile întregii Lumi.

Tânăra s-a oprit o clipă, pentru a se asigura că întregul grup trecuse cu bine de ecluză. Nu era vorba decât de urcarea unei scări şi de coborârea în partea cealaltă; şase trepte în sus şi şase în jos, dar acestea se întindeau pe tot perimetrul torului, curbându-se lent. Adesea, turiştii pământeni se amuzau

mergând în lungul unei trepte, astfel încât să ajungă intr-o poziţie uşor înclinată faţă de restul grupului din care făceau parte.

Acum insă, deşi Elaine urmărise atentă picioarele celor cinci, nici unul nu păruse să şovăie, ori să se deplaseze în lateral, dovedind curiozitate.

Tânăra a suspinat încetişor. Pământeanul, oricine ar fi fost el, era bine pregătit... sau nu exista nici un pământean.

7

Ravon Jee Andor stătuse lângă ea pe toată durata străbaterii sectorului agricol, dar nu dovedise pic de interes. Acum, când se pregăteau să intre în Centrul de Reciclare, se oprise, având întipărită pe chip o expresie nefericită.

— Nu-i obligatoriu să intru *aici,* nu-i aşa? Excrementele animale nu reprezintă idealul meu în privinţa peisajelor atractive.

Elaine s-a străduit din răsputeri să-şi alunge licărul din ochi şi a rostit

— Sunt sigură că reziduurile se reciclează şi pe Kappa...

Absolut toţi pământenii evitau să intre în Centru.

— Nu în prezenţa mea, a completat Ravon Jee. De fapt, nu mă pricep absolut deloc la inginerie şi la statistici. ...Haide, scumpo, vă aştept afară. N-are decât să intre deltanul, el are cizme, fermiera de pe Theta şi ceilalţi.

— Îţi înţeleg sentimentele, a clătinat din cap Elaine, totuşi nu te pot lăsa aici. Mă tem că guvernul meu n-ar fi de acord. Haide! Uite, o să te ţin de mână!

Gestul era unul de flirt, pe care nici un kappan nu l-ar fi putut refuza fără să jignească. Părând teribil de nefericit, Ravon Jee a murmurat:

— Atunci, frumoaso, sunt gata să mă târăsc prin zoaie...

Tânăra nu credea, totuşi, că ar fi fost în stare chiar de aşa ceva.

A rămas cât mai aproape de el, în vreme ce au parcurs coridoarele antiseptice. Majoritatea proceselor de reciclare erau ascunse privirilor, desfăşurându-se complet automat. În ciuda faptului că Ravon Jee se strâmba de zor, nu exista decât un iz abia perceptibil.

Sanssen examina totul îndeaproape, ţinându-şi la spate mâinile mari. Wu Ky-shee, inexpresiv, nota de zor şi, trecând pe lângă el, Elaine a izbutit să tragă cu ochiul. Însemnările erau în epsiloniană, iar scrisul rămânea indescifrabil pentru ea.

Continuând să-i ţină mâna, Ravon Jee a rostit:

— Presupun că-mi vei spune că toate acestea sunt esenţiale.

— Aşa este, a încuviinţat femeia. Lucrul e valabil, la o scară mult mai mare, şi pe Pământ.

Bărbatul nu a comentat ultima ei afirmaţie.

— Un gentleman kappan, a zis el, rămâne deasupra acestor lucruri.

— Cu ce te ocupi pe Kappa? s-a interesat Elaine.

— Sunt cronicar dramatic. Am venit aici trimis de ziarul meu, pentru a prezenta scena teatrală gammană.

— Aha, atunci vei vizita şi Pământul, pentru festivalul teatral organizat în cinstea tricentenarului? (Pentru o fracţiune de secundă, Elaine s-a întrebat dacă exista o asemenea manifestare.)

— Ce anume, scumpo?

Expresia lui reflecta o totală nedumerire.

— Tricentenarul american.

— Nu ştiu..., n-am auzit..., a mormăit el nesigur. Unde se află districtul vostru teatral?

(Nesiguranţa fusese exagerată? Chiar nu ştia absolut nimic despre tricentenar?)

— În Secţiunea Patru, a răspuns Elaine, de cealaltă parte a Lumii.

A început să facă gestul inevitabil, dar nu l-a continuat.

Bărbatul şi-a ridicat pentru o clipă ochii, aşa cum făceau întotdeauna orbitalii, şi a comentat deznădăjduit:

— Bănuiesc că-n cele din urmă vom ajunge şi acolo.

"Interesant", s-a gândit Elaine. S-ar fi putut ca aceea să fiecheia?

8

Medjim Nabellan i s-a adresat pe neaşteptate:

— Ghid, ieşim din districtul agricol şi n-am văzut nici un fel de bovine.

— Avem câteva, dar nu în sectorul acesta. Noi considerăm

că bovinele nu sunt economice. Puii şi iepurii pot dezvolta mult mai rapid proteinele necesare.

— Prostii! Nu cunoaşteţi metodele corecte. Felul în care creşteţi voi animalele este total depăşit...

— Sunt sigură, a răspuns politicoasă Elaine, că Biroul nostru Agricol va fi încântat să te asculte.

— Sper. Exact de asta am venit aici, iar acum, când văd cum procedaţi, orice alte vizite reprezintă o irosire a timpului meu preţios. Doresc să merg direct la Birou.

— Mă tem că voi avea necazuri, dacă insişti să părăseşti grupul, a rostit tânăra. Guvernul va rămâne cu impresia că te-am jignit.

— Prostii, a mormăit încruntată Nabellan, strâmbând din nasul ei lătăreţ. Unde pot găsi Biroul?

— De cealaltă parte a Lumii, a zis Elaine făcând cu fermitate gestul, iar thetana a înălţat privirea. Dacă pleci acum, grupul s-ar putea destrăma. Te rog să rămâi!

Medjim Nabellan a mai bombănit ceva în surdină, totuşi s-a supus.

— Sectoarele agricole, a urmat Elaine, pe tonul ei plăcut, sunt scăldate permanent în lumina soarelui, dar, desigur, în cele trei secţiuni rezidenţiale există o alternanţă de şaisprezece ore de lumină şi opt ore de întuneric.

— Toţi gammanii dorm în acelaşi timp? s-a interesat Wu Ky-shee.

— Bineînţeles că nu. Fiecare doarme când doreşte. Mai mult decât atât, unii trebuie să lucreze în decursul perioadei de întuneric.

— Atunci de ce nu permiteţi fiecărei locuinţe să-şi controleze în mod direct lumina solară? Conformisme inutile! a adăugat el, însemnându-şi ceva în carneţel.

Cu glasul ei subţire şi foarte limpede de soprană, Yve Abdaraman a rostit:

— Deoarece Epsilon este singura Lume lipsită de reflecţia standard zi-noapte, probabil că voi sunteţi cei anormali. Un interval nocturn reduce influxul energetic şi menţine o temperatură confortabilă.

— Câtuşi de puţin! a replicat Wu Ky-shee, înălţând din sprâncene. Dacă vrei să insinuezi că în Epsilon este prea cald, greşeşti. Alternanţa zi-noapte reprezintă o inutilă moştenire

terestră.

Elaine a simţit un fior. Era un atac la adresa Pământului? A intervenit cu promptitudine:

— Nu cred că ar trebui să ignorăm originea noastră pământeană. Anul acesta va avea loc tricentenarul, iar moştenirea unei libertăţi...

Glasul i s-a stins treptat, întrucât nimeni nu reacţionase. Yve i-a aruncat o privire nemulţumită şi s-a întors din nou spre epsilonian:

— Am fost în Epsilon şi mi s-a părut foarte cald.

— Poate că ţi s-a părut că este o lume prea flexibilă şi individualistă pentru gusturile tale, a repezit-o băţos Wu Ky-shee.

— V-aş ruga să mă urmaţi, a spus Elaine. Mai avem mult până pe cealaltă parte a Lumii. (A făcut gestul, şi cei doi au răspuns în mod automat.) Trebuie să-i ajungem din urmă pe ceilalţi.

— Centrul de Reciclare trebuie să aibă o componentă computerizată, a zis Yve, pe când iuţeau pasul. Ar fi de mare ajutor pentru mine şi pentru misiunea mea aici, dacă aş putea obţine acces în el.

— Sunt sigură că se poate aranja, a asigurat-o Elaine. Guvernul nostru este foarte deschis în privinţa colaborărilor.

(Misiunea ei? Fusese o scăpare incredibilă, sau pură inocenţă? Iotana de abia atingea un metru cincizeci înălţime... dar statura ei ar fi împiedicat-o să...?)

Sando Sanssen privea nemulţumit în jur.

— Domnişoară Metro, cât mai avem de mers?

— Nu foarte mult, domnule Sanssen. Există vreun obiectiv anume pe care doriţi să-l vizitaţi?

— Centrala electrică. Sunt inginer energetician şi nu mă interesează plantaţiile şi bazinele de peşti.

— Nu sunt sigură, a început Elaine pe un ton liniştitor, dacă butucul este deschis turiştilor...

— Eu nu am venit în excursie, a rostit apăsat bărbatul. Sunt reprezentantul oficial al guvernului meu.

— Da, desigur. Acum ne îndreptăm spre o spiţă, pentru a vizita un spital. Gamma este mândră de dotările ei medicale şi dorim foarte mult să le vedeţi. În timp ce suntem acolo, voi solicita aprobarea accesului în butuc.

Sanssen a încuviinţat, fără să pară mult mai îmblânzit.

9

În fiecare spiţă exista o zonă medicală, numărul lor total fiind de şase. Cea în care intrau acum se afla mai sus decât celelalte, fiindcă se ocupa cu cercetările biologice în condiţii de gravitaţie redusă.

Toţi cei cinci turişti păreau să se simtă în largul lor, deşi gravitaţia nu atingea decât un sfert din valoarea normală. Medjim Nabellan se împiedicase o dată, dar păruse un simplu accident. Apoi Sanssen păruse scandalizat când se înălţase mai mult decât se aşteptase şi asolizase cu un bocănit, dar totuşi nu căzuse. De fapt, până şi Elaine era uneori neatentă şi făcea câte un pas gigantic.

— Cred că toţi veţi fi interesaţi, şi-a început ea explicaţiile, de cercetările în condiţii de gravitaţie redusă care se desfăşoară aici. Este o direcţie de cercetare ce nu poate fi abordată pe Pământ şi, în ciuda faptului că toate Lumile Orbitale sunt active în acest domeniu, nici una n-a obţinut progresele Gammei. Vom pătrunde acum în laboratoare, unde personalul ştiinţific vă va descrie experimentele şi vă va răspunde la întrebări. ...Ah, domnule Sanssen!

— Da?

— Doream să vă atrag atenţia că ne aflăm la numai patru sute de metri de butuc. Voi încerca să obţin pentru dumneavoastră un permis de intrare (rămăseseră singuri acum, ceilalţi dispărând în zona spitalului) de la Centrul Guvernamental, care se găseşte de cealaltă parte a Lumii.

Tânăra a făcut gestul cu degetul mare... şi inima a pornit să-i bată mai repede văzând răspunsul bărbatului. Asta *trebuia să* fie.

N-a avut însă cum opri revelaţia să-i lumineze ochii; Sanssen a citit-o imediat şi probabil a înţeles greşeala comisă. Brusc, şi-a abandonat rolul.

— O clipă, fetiţo! a vorbit el, fără urmă de accent deltan, şi s-a repezit spre ea.

Elaine l-a evitat, aidoma unui matador care fentează un taur printr-un minim de mişcări. Cu toate acestea, n-a izbutit să-şi descleşteze fălcile ca să strige după ajutor. ...Oare avea să

îndrăznească s-o omoare? Cum intenţiona să explice cadavrul ei? Sau nimic nu trebuia să stea în calea misiunii sale? Avea s-o ucidă şi apoi nu va întârzia să-şi ducă la îndeplinire planul?

El s-a răsucit şi s-a năpustit din nou, însă a derapat pe pardoseala alunecoasă datorită gravitaţiei scăzute. Elaine s-a rotit în vârfurile picioarelor şi s-a eschivat, cu o manevră specifică gravitaţiei pe care o stăpânea la perfecţiune. De data aceasta, Sanssen a apreciat şi mai greşit destinaţia.

După alte câteva clipe, bărbatul s-a oprit, s-a întors, s-a deplasat încetişor intre gammană şi uşă, şi-a azvârlit pălăria şi, sfâşiind femoarul static al bluzei, a scos-o de pe el. Era musculos, puternic, şi avea o căutătură feroce. Nu dispunea decât de puţine minute pentru a se debarasa de ea, înainte să apară vreun intrus, şi se părea că era decis s-o facă.

Tânăra ar fi putut striga, dar nu îndrăznea deocamdată să-şi irosească suflul. A rămas cu ochii aţintiţi asupra falsului deltan şi s-a legănat uşor într-o parte şi într-alta, urmărindu-i cu luare-aminte. El era tot atât de atent, fără să mai ignore gravitaţia scăzută.

Sanssen a avansat cu paşi mărunţi, dar Elaine a plutit, îndepărtându-se, privindu-l mereu. Şi-a modificat direcţia şi a înaintat într-o alunecare prelungă, apoi a pivotat înapoia lui şi l-a împins. Bărbatul a bătut inutil din braţe; totuşi, s-a oprit repede şi nu şi-a abandonat poziţia.

Apoi, Elaine a încercat să ajungă la ieşire, întârziind o clipă mai mult decât era prudent, iar braţul lui a ţâşnit şi a înhăţat-o.

Pentru un moment, au rămas amândoi nemişcaţi şi tăcuţi, după care buzele lui s-au întins într-un rânjet nemilos şi bărbatul a început s-o tragă spre el. Fata a ţipat răguşită şi a căutat să-l izbească cu picioarele, însă el a blocat-o perfect cu şoldul. Elaine s-a zbătut disperată, fără să se poată desprinde.

...Apoi un braţ întunecat s-a ivit dinapoia gâtului pământeanului, apăsându-i traheea şi făcându-l să înceteze orice alte mişcări. Elaine era liberă.

— Mulţumesc, a şoptit ea.

Expresia lui Medjim Nabellan părea mai întunecată decât culoarea pielii.

— Animalul deltan a-ncercat să...

— Nu-i deltan, a răspuns tânăra, gâfâind cu greu. — A privit feţele care se îngrămădiseră în jurul lor şi a continuat: Vă rog,

chemaţi poliţia! Iar pe tine, Nabellan, te implor, nu-i da drumul!

— Nici o grijă! a rânjit thetana. Vrei să-i frâng gâtul? (Părea capabilă să facă aşa ceva şi ochii pământeanului au ieşit, aproape, din orbite.)

— Nu, te rog! a insistat Elaine. Cred că viu ne va fi mai util.

10

Se afla iarăşi în biroul lui Janos, la două zile după prima lor întâlnire.

Preşedintele şi-a început discursul pe un ton extrem de voios:

— Nici că se putea mai bine, Elaine. Într-adevăr, el era sabotorul. Deltanii neagă orice implicaţie şi, indiferent dacă este sau nu adevărat, acum sunt obligaţi să militeze pentru uniune. Am făcut publicitate acţiunii lui Medjim Nabellan, iar Theta îşi va întări astfel poziţia pro-unionistă. Guvernul pământean a fost pus într-o situaţie stânjenitoare, iar tricentenarul regiunii americane a căpătat un statut excelent. Deşi întotdeauna pot exista evenimente imprevizibile, cred cu toată convingerea că vom dobândi independenţa şi ne vom uni înainte de a lua sfârşit magia anului 2076. ...Totuşi, cum ai izbutit, Elaine? Cum s-a trădat?

— A fost nevoie să mă gândesc la ceva ce un pământean ar uita pe o Lume Orbitală, deşi acestea au fost proiectate pentru a semăna cât mai mult cu Pământul. La un moment dat, am început să mă gândesc la curbe. Pământul este o Lume mare, iar locuitorii lui trăiesc pe o suprafaţă exterioară ce se curbează foarte lent în jos. Pe Lumile Orbitale, oamenii trăiesc pe o suprafaţă *interioară,* ce se curbează *în sus.* Pe Pământ, "cealaltă parte a Lumii" este în jos, foarte, foarte jos. Bănuiesc că, referindu-se la ea, pământenii arată în jos, sau pur şi simplu nu fac nici un gest. În nici un caz, ei nu vor indica în sus. Într-o Lume Orbitală, "cealaltă parte a Lumii" se află sus, iar orbitalii arată întotdeauna în sus, ori privesc în sus când vorbesc despre ea. Tu o faci, eu o fac, cu toţii o facem. De aceea, am încercat. Am pomenit fiecăruia despre cealaltă parte a Lumii şi, în acelaşi timp, am arătat *în jos.* Gestul n-a contat. Patru dintre ei au privit oricum în sus, aproape automat. O scurtă ridicare a ochilor, nimic mai mult, însă ea m-a convins că erau orbitali. Când am vorbit cu Sanssen, privirea lui mi-a urmărit degetul. S-a uitat *în*

jos şi am ştiut că era pământean. Şi-a revenit imediat, însă era prea târziu. Mi-am putut da seama dintr-o privire, înţelegi?

Janos a încuviinţat din cap.

— Recunosc că eu nu puteam să fiu atât de ingenios, Elaine. Să ştii că a meritat osteneala! Vei fi răsplătită în mod corespunzător.

— Mulţumesc... Totuşi, independenţa şi uniunea constituie cea mai bună răsplată pentru noi toţi, nu-i aşa?